

Nog één keer

Lees ook in de Romanchica-reeks:

Heb me lief
Liefde zonder grenzen
Die ene zomer

Anneke Diamant

Nog één keer

3

Copyright © 2012 Anneke Diamant en
Dutch Media Trade

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers
Omslagbeeld: © Shutterstock.com
Verzorging e-book: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 499 5350 8 / NUR 343

Hoofdstuk 1

Daphne kijkt op haar mobiel. Tien voor halfzes, hoog tijd om de bibliotheek te sluiten. Ze ruimt haar bureau op en trekt de zonwering omhoog. Daarna loopt ze naar het toilet. Ze borstelt haar blonde halflange haar en werkt haar lipstick bij. Even blijft haar blik in de spiegel hangen. De eerste voorzichtige kraaienpootjes zijn naast haar ogen te zien, maar dat vindt ze niet erg. 'Als je veel licht, krijg je die,' zegt haar beste vriendin Angelique altijd. Geen probleem dus. En Joost vindt dat ze er geweldig uitziet. Dat zei hij gisteravond nog toen ze dicht tegen elkaar op de bank zaten. Ze geeft zichzelf een kusje in de spiegel en loopt naar de jeugdbibliotheek op de begane grond. Een paar ouders lopen nog met hun kinderen langs de kast om een boek uit te zoeken. De kleinste kinderen hangen in de zitzakken met een stapel prentenboeken eromheen. Daphne

kijkt er met een vertederde blik naar. Heerlijk zoals kinderen helemaal kunnen opgaan in hun boek. Weer denkt ze aan Angelique. Zij heeft een tweeling van vier jaar. Wat vindt ze het heerlijk om daar op bezoek te gaan en die twee meisjes voor te lezen; urenlang kan ze op de grond met die twee spelen.

Ze loopt naar de afdeling volwassenen. Daar staat een oude mevrouw met een rollator bij de kast met groteletterboeken. Vertwijfeld kijkt de vrouw om zich heen.

‘Kan ik u misschien helpen?’ vraagt Daphne.

De vrouw wijst naar de lange rijen boeken in de kast. ‘Ik zoek een mooi verhaal,’ zegt ze. ‘Maar er staan er zoveel, ik kan echt niet kiezen.’

‘Waar houdt u van?’ vraagt Daphne. ‘Dan kan ik u misschien helpen.’

‘Van boeken waarin ze elkaar aan het eind vinden,’ zegt de vrouw. ‘En ze nog lang en gelukkig leven. Dat soort boeken vind ik mooi. Ik wil niet over ellende lezen.’

Daphne lacht: ‘Ja, liefdesromans, die zijn mooi.’ Ze loopt langs de kast en haalt er een paar boeken uit. ‘Ik heb er hier een paar die u zeker moet lezen.’

‘Liefde voor altijd, Alleen jij, Ik wacht op je,’ leest de vrouw voor.

‘Ik heb ze zelf ook gelezen,’ zegt Daphne. ‘Ik vond ze erg romantisch.’

De ogen van de vrouw beginnen te stralen. ‘Mijn man was toch zo romantisch,’ zegt ze. ‘Hij is een paar maanden geleden overleden. Hij was de liefste man van de wereld. Elke dag kreeg ik een bosje versgeplukte bloemen uit de tuin. En als ik ziek was, dan zat hij de hele dag naast mijn bed om mijn hand vast te houden.’

Daphne denkt meteen aan haar moeder. Als zij ziek was, dan zong haar moeder liedjes voor haar. En haar vader zat op de rand van het bed tot ze in slaap viel. Haar gedachten gaan ook naar Joost. Zou hij naast haar bed zitten als haar iets overkwam? Vast wel. Ze kent hem nog niet zo goed, maar hij is tot nu toe heel lief voor haar.

‘En toen hij zelf ziek werd,’ gaat de vrouw verder, ‘maakte hij zich meer zorgen over mij dan over zichzelf...’

‘U moet inderdaad een erg bijzondere man hebben gehad,’ zegt Daphne. ‘Met deze boeken kunt u weer een paar fijne romantische momenten beleven.’ Ze legt ze in het mandje van de rollator. ‘Ik hoop dat u deze boeken met plezier leest.’

De vrouw doet een paar stappen en draait zich dan om.

‘Bent u getrouwd?’ vraagt de vrouw.

‘Nee, niet getrouwd,’ zegt Daphne, ‘maar wel erg verliefd.’

‘Gelukkig maar,’ zegt de vrouw. ‘U verdient het.’

Daphne voelt kriebels in haar buik. Wat een lieve vrouw.

Opgewekt loopt ze verder door de bibliotheek.

‘We gaan dadelijk sluiten,’ zegt ze tegen de laatste bezoekers.

Als de uitleenapparatuur is uitgezet, gaat ze samen met haar collega’s naar buiten.

Lekker! Morgen gaat ze met Joost een dagje naar Rotterdam. Zomaar even, met z’n tweeën weg. Daphne had er wel bij hem op moeten aandringen. ‘Schatje, ik zie je zo weinig,’ had ze gezegd. ‘Kunnen we er samen niet een dagje tussenuit?’ Joost had bedenkelijk gekeken, maar toch instemd. ‘Als je het zo lief vraagt, kan ik natuurlijk niet weigeren.’ En morgen was het dan eindelijk zover.

Terwijl Daphne naar haar auto loopt, voelt ze de vermoeidheid in haar benen. Vandaag was het

druk geweest in de bibliotheek. Er waren een paar medewerkers ziek en vrij. Ze had de hele dag heen en weer gerend om klanten te helpen. Ze besluit niet meer naar de supermarkt te gaan. Vanavond gaat ze het lekker rustig aan doen. Een pizzaatje in de oven en dan met een glaasje wijn voor de tv.

Thuis schopt ze haar schoenen in de gang uit en ploft op de bank neer. Dan gaat haar mobiel. Het is Angelique. 'Kom je gezellig bij ons eten?' vraagt ze.

'Ik wilde eigenlijk een pizzaatje in de oven gooien,' zegt Daphne vertwijfeld.

'Niets ervan!' Angelique klinkt vastbesloten. 'Dat is niet gezond. Ik haal je nu op.' Meteen wordt de verbinding verbroken.

Daphne glimlacht. Ze boft heel erg met zo'n vriendin. Als ze die niet had, dan was het leven een stuk moeilijker geweest. Natuurlijk heeft ze al een tijdje Joost om mee te praten, maar dat is toch anders. Je kunt met mannen nu eenmaal niet over alles kletsen. Bovendien wil ze Joost niet lastigvallen met dingen die in haar verleden zijn gebeurd. Angelique weet alles van haar. En zij weet op haar beurt veel dingen van Angelique. Angelique is de zus die ze nooit heeft gehad.

Enkele minuten laten staat Angelique voor haar deur. Haar wangen zijn rood van opwinding. Haar bruine lokken hangen ongekamd voor haar gezicht. 'Ik kam ze niet meer,' zegt ze vaak lachend. 'Met twee van die speelballen in huis heeft dat geen zin.'

Daphne wijst naar de berg strijkgoed op de bank en de stapel post op tafel. 'Ik wil voor ik morgen wegga eigenlijk nog wel wat dingen opruimen.'

Angelique trekt haar aan de mouw. 'Onzin,' zegt ze. 'Pak je spullen en kom vanavond bij ons. Bart gaat dadelijk naar Schiphol voor een klus in het buitenland en ik zit alleen met de kleintjes. We kunnen het beter leuk maken met elkaar dan dat we allebei alleen zitten.'

Daphne geeft haar vriendin een kus. 'Wat ben je toch een lieverd,' zegt ze.

Angelique trekt een overdreven pruillipje. 'Straks als jij gelukkig getrouwd bent met Joost, dan zie ik je vast nooit meer.'

'Gekkie!' zegt Daphne. 'We blijven vriendinnen, tussen ons zal nooit niets veranderen.'

'De kleintjes wachten op je. Ik heb gezegd dat ze nog een halfuurtje mogen opblijven.'

Daphne grist haar schoenen uit de gang. 'Laten we dan maar snel gaan dan,' zegt ze.

‘Hoe gaat het in de bieb?’ vraagt Angelique als ze in de auto van de parkeerplaats rijden.

‘Druk,’ zegt Daphne. ‘Ik heb geen voeten meer over.’

‘Weet je dat ik heel trots op je ben,’ zegt Angelique ineens.

‘Als ik zie hoe keihard je hebt gewerkt om te komen waar je nu bent. Na alles wat je hebt meegemaakt...’

Daphne legt haar hand op de schouder van Angelique. ‘Dat komt door jou. Jij hebt me altijd gesteund en...’

‘Ach, onzin.’ Angelique wuift het compliment weg. ‘Jij hebt het allemaal zelf gedaan. Kijk nu eens naar jezelf. Je hebt jezelf opgewerkt tot een zelfstandige vrouw. Je hebt een goede baan, een lieve vriend...’

‘En de beste vriendin die ik me maar kan wensen,’ grapt Daphne.

‘Ik meen het,’ zegt Angelique op serieuze toon. ‘Ik ben blij dat het goed met je gaat.’

‘Dat is lief van je,’ zegt Daphne.

Ze rijden langs de bibliotheek die nu donker is. Daphne denkt terug aan het moment dat ze voor het eerst op gesprek kwam. Wat was ze zenuwachtig geweest. Ze wilde de baan zo graag! En nu

had ze de kans om een leidinggevende positie te krijgen. En het was haar gelukt een goede indruk achter te laten bij de man van personeelszaken.

‘En?’ vraagt Angelique. ‘Wat is nu je grootste wens? Je hebt een succesvolle baan bij de bibliotheek. Wil je misschien directeur worden?’

Daphne schudt haar hoofd. ‘Echt niet. Nee, ik heb nu al een verantwoordelijke baan en ik heb het erg naar mijn zin. Ik zou geen andere functie willen.’

‘Enne... Joost?’ Angelique kijkt haar verwachtingsvol aan.

‘Hoe bedoel je, Joost?’

‘Nou, je weet wel. Is hij de ware voor je?’

‘Ja,’ hoort ze zichzelf zeggen. ‘Ja, ik geloof dat hij dat is.’

‘Je gelóóft het? Of... weet je het zéker?’ Angelique parkeert de auto intussen op de oprit voor haar huis.

‘Ik vind hem lief...’ zegt Daphne. Ze raakt een beetje in verwarring. Waarom vraagt Angelique ineens naar Joost? Ze heeft haar toch al veel over hem verteld? Hoe ze hem ontmoet heeft, wat ze voor hem voelt...

Angelique haalt de autosleutel uit het slot en kijkt haar aan.

‘Sorry, zo bedoel ik het niet. Ik wil gewoon dat je gelukkig wordt. Als iemand het je gunt, dan ben ik het wel. Kom, we gaan gauw naar binnen, want die meiden willen je zo graag zien.’

Daphne loopt achter Angelique aan naar binnen. De woorden van haar vriendin echoën nog na in haar hoofd. *Nou, je weet wel. Is hij de ware voor je?*

Waarom vraagt ze dat? Vindt ze dat niet? Of is ze gewoon bezorgd? Daphne heeft geen tijd om er verder over na te denken, want twee meisjes bespringen haar als hongerige leeuwen. Britt en Anouk stralen als Daphne ze tegelijk oppakt.

‘Oei, jullie worden zwaar zeg!’ puft Daphne.

Bart bekijkt alles grijnzend vanaf de bank. ‘Ik kan jullie wel alleen laten, zo te zien,’ zegt hij. ‘Jullie vervelen je niet...’

Terwijl Angelique Bart buiten uitzwaait, speelt Daphne met de tweeling. Tussendoor geeft ze de meiden een knuffel. Het voelt heerlijk om kinderen vast te houden. Ze drukt haar neus in de haren van de tweeling. Even denkt ze aan Joost. Zou hij snel kinderen willen? Zij wel. Wat verlangt ze naar zwanger zijn, naar een gezin. Vlug duwt ze de fijne gedachten weg. Ze moet vooral

geduld hebben met Joost. Ze weet niet of ze er nu al over kan beginnen. Hij zou ervan kunnen schrikken en dat wil ze niet. Kinderen krijgen moet je samen willen. Maar haar biologische klok tikt intussen wel door.

‘Kusje?’ zegt Britt.

‘Kusje?’ herhaalt Anouk.

Daphne schrikt op uit haar gemijmer. ‘Tuurlijk, lieverds’. Ze geeft ze allebei een kus.

‘Naar bed, dames,’ zegt Angelique als ze een tijdje later de kamer binnenkomt. ‘Tante Daphne brengt jullie naar bed. Dan ga ik terug de keuken in.’

Daphne tilt de tweeling op en loopt naar boven. Ze wast hun handjes en gezichtjes, poetst hun tandjes en legt ze in bed.

‘Liedje zingen!’ roepen ze allebei in koor.

Daphne zingt een paar keer het liedje dat haar moeder ook voor haar zong als ze in bed lag. Als de meisjes slapen, verlaat ze op haar tenen de kamer. Als ze beneden komt, heeft Angelique de tafel gedekt met haar mooie servies. ‘Dat kan ik alleen als die twee uit de kamer zijn,’ zegt ze lachend. ‘Anders houd ik geen servies meer over.’ Ze haalt het deksel van de pan.

‘Mmmm, draadjesvlees!’ zegt Daphne. ‘Heer-

lijk! Weet je dat ik nooit tijd neem om dat klaar te maken?’

Angelique schuift de gebakken aardappeltjes naar haar toe. ‘Dat weet ik,’ zegt ze. ‘Daarom heb ik het voor je klaargemaakt.’

Daphne moet weer denken aan de zin die Angelique in de auto uitsprak. *Is hij de ware voor je?* Hoe kun je zeker weten of iemand de ware is? Joost is mooi, slim. Hij heeft een goede baan bij een bank. Hij is lief. Tja, eigenlijk kan ze geen minpuntjes aan hem ontdekken.

Ze legt haar vork en mes neer. ‘Hoe wist jij dat Bart de ware voor je was?’ vraagt ze.

Angelique kijkt verrast op. ‘O, dat wist ik al gauw,’ zegt ze. ‘Bart was iemand die het mij meteen naar de zin wilde maken. Hij verwende me vanaf het begin. Niet met grote cadeaus, maar met kleine dingen zoals een lief sms’je of een digitale kaart. Gewoon... lief.’

Daphne lepelt een paar scheppen appelmoes op haar bord. ‘Maar wanneer wist je het zeker?’

‘Tja... Ik kan niet echt een moment aanwijzen... Of ja, toch wel. Poeh, ik krijg het er nog warm van. Op een dag zei hij dat hij elke keer als hij een zwangere vrouw zag lopen, zich inbeelde dat ik het was. Dan dacht hij aan de kinderen

die we zouden krijgen, aan een gezin.'

Daphne voelt tintelingen in haar lichaam. Wat geweldig als een man zo kan dromen over de toekomst!

'Tja, toen ging ik finaal voor de bijl,' zegt Angelique. 'Toen hij me dat vertelde. En gelukkig is alles ook zo gelopen. Ik besef dat ik geluk heb gehad, dat ik het zo goed heb getroffen. Er zijn veel mensen die eerst... Ach, jij weet er alles van.'

Daphne knikt. Inderdaad, zij weet alles van mannen die van alles beloven en je uiteindelijk bedriegen. Haar gedachten gaan terug naar Casper en Daan. Twee mannen van wie ze dacht dat ze de ware waren.

Casper, met hem had ze een halfjaar een relatie. Iedereen zei dat ze voor elkaar bestemd waren. En dat leek ook zo. Ze hadden zelfs al plannen om samen een huis te kopen. Casper, een man die zo van de catwalk gelopen zou kunnen zijn. Hij zag er altijd goed uit. Hij rook ook heel lekker. Het was heerlijk, als ze haar hoofd op zijn borst legde, dan voelde ze zich veilig. Niemand kon haar meer iets maken. Met hem zou ze gelukkig worden. En hij gaf haar ook dat gevoel. Hij vertelde